

162

Hvad borgarns flit förvärf, hvad bondens svett besparat,
Den armas skärf, den rikares förråd,
Allt sköfladt är förutan nåd,
Och blott ett uselt lif bevaradt
Åt nakna menskohamnars hop,
Som, släpande sig tungt bland grafvar och ruiner,
Knappt mäkta höja nödens rop,
När hungren dem förtär och Nordan kring dem hviner.

O du, som glad i fridens skygd
Har bröd och bädd och fosterbygd!
Tacka för friden:
Lägg på dess altare
Ömhetens offer åt olyckans son!
Du är i tiden
Blott en förvaltare
Utaf den eviga godhetens lån.

Nu skall det moln försvinna,
Som, norrskenslikt, i blodigt skick
Förfärligt öfver nejden gick,
Och trösten småningom till alla hjertan hinna,
Och glädjen klarna upp i hvar förgråten blick!

I skuggan af oliven,
Vid glada hymners återskall,
Sköt, fria folk! ditt lugna kall;
Njut fridens sälla skänk, af samma händer gifven,
Som sträcktes till ditt värn på branten af ditt fall!

Inbyggare af Svea!
Omfamnens broderligt en hvar,